

РЕШЕНИЕ

№ 10

гр. Кюстендил, 13.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Евгения Хр. Стамова

при участието на секретаря Теодора С. Димитрова
като разгледа докладваното от Евгения Хр. Стамова Търговско дело № 20221500900029 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от **, БУЛСТАТ ** със седалище и адрес на управление *****, представляван от изпълнителния директор В.Г. чрез Р.Г. – старши юрисконсулт срещу ***, ЕИК ** с адрес *****, съдебен адрес за призоваване и съобщения *****.

Обстоятелствата на които се основава вземането са следните: На 23.11.2012г. между страните е постигнато съглашение обективизирано в Договор №10/535895/00218 за предоставяне на кредит на животновъдите за отглеждане на селскостопански животни/ крави, биволици, овце – майки и кози- майки/. Договорът е постигнат след проведена процедура и при спазване изискванията на чл.12, ал.1 т.2 и ал.2 т.1,б“б“ от ЗПЗП. По силата на договора на ответника е заплатена сумата 29 820.00 лв, плащането е извършено по банков път и удостоверено с платежно нареждане от 26.11.2012г. Според предвиденото в договора сумата е подлежала на връщане – т.3.1.6 – възстановяването и заедно с лихва е следвало да стане в срок до 29.11.2013г. Преди настъпване на падежа, е било постигнато споразумение за продължаване на срока на действие на Договора след което с допълнителни анекси, този срок е продължавна, както следва: с Анекс №1 /25.11.2014, с Анекс №2 от 12.01.2015г. до 25.11.2015г., с Анекс №3 от 26.07.2016г. до

25.11.2016г., с Анекс №4 от 26.09.2017г. до 27.11.2017г., с Анекс №5 от 25.01.2018г. до 27.11.2018г., с Анекс №6 от 25.02.2019г. до 27.11.2019г., с Анекс №7 от 13.12.2019г. до 27.11.2019г. След като изтекъл и крайният срок на 28.01.2021г. на ответника била връчена нотариална покана за доброволно изпълнение с изх. №01-100-6500/40 от 08.12.2020г., с която поради неспазване на Анекс №7 от 13.12.2019г. и на осн. т.4.1 от договора на кредитополучателя бил предоставен 14 дневен срок от получаване на поканата да възстанови средствата по договора в размер на 29 820.00 лв., ведно със законната лихва към датата на издължаването. Плащане не е последвало, било подадено заявление за снабдяване на молителя със заповед за изпълнение, издадена заповед за изпълнение №69 от 17.05.2021г. и изп.лист №17 от 17.05.2021г. по ч.гр.д. №954/2021г. по описа на РС – Дупница за сумата 29 820.00 лв – главница, сумата 11 319-70 лв- лихва в периода 28.11.2012г. до 13.05.2021г., както и законна лихва върху главницата от 14.05.2021г. до пълното ѝ и заплащане, както и сумата 872.79 лв- разноси по делото, представляващи платена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение. Предвид подадено възражение, за което ищецът бил уведомен на 12.05.2022г. е подадена разгледаната искова молба.

С поправена искова молба *** са направени уточнения, досежно търсената възнаградителна лихва в размери, както следва: т.1. Договор №10/535895/00218 от 23.11.2012- 28.11.2012. , размер 6%, 1794.17 лв ; т.2 и т.3 от Анекс №1, период 18.03.2014г.- 25.11.2014г., годишна лихва 4.5% 1323.26 лв, т.2 и т.3 от Анекс №2 12.01.2015г.- 25.11.2015г 1189.49 лв, т.2 и т.3 от Анекс №3, сума 1189.49 лв.; 4%, върху размера на кредита; т.2 и т.3 от Анекс №4, за периода 26.09.2017г.- 27.11.2017г 1196.11; 4% т.2 и т.3 от анекс №5, от 28.11.2017г. до 27.11.2018г. сума 1189.49 лв; 3.6% върху размера на кредита, т.2 и т.3 от Анекс №7, от 13.12.2019г. до 27.11.2019г., годишна лихва в размер на 3% върху размера на кредита за периода на срока на Анекс №7/ 13.12.2019г., начислена за времето от 28.11.2019г. до 27.11.2020г.- 892.12 лв, дължима на основание гт.2 и т.3=

Посочен е и размер на търсеното обезщетение за забава – от 28.11.2020г. до 13.05.2021г. и сума 1375.03 лв. Общо присъдени лихви по заповедното производство в размер на 11 319.70 лева, за периода 28.11.2012г.- 13.05.2021г. Размерът на лихвата за забава, за периода от 14.05.2021г. до 07.06.2022г.(

датата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение). Направено е искане за заплащане на законна лихва върху главницата, считано от 07.06.2022г. до окончателното плащане.

В исковата молба се съдържа искане за заплащане на деловодни разноси в това число и юрисконсултско възнаграждение.

Преписи от исковата молба и представените с исковата молба доказателства са връчени на насрещната страна. В законоустановения срок е постъпил писмен отговор, подаден от адв.М. М., като представител на *** ЕИК **. Ответникът оспорва доказаност с оглед на представените с исковата молба доказателства на следните обстоятелства: наличието на договора, предоставена – усвоена сума, дължимост на възнаградителна лихва – условията за това. Оспорва, като нищожна клаузата по чл.3.1.6 от 23.11.2012г. 3 за уговорена годишна лихва в размер на 6% от деня на получаване на кредита. Без да се оспорва възможността за уговаряне и в този смисъл за дължимост на възнаградителна лихва, при действието на разпоредбата на чл.10, ал.2 ЗЗД Постановление на МС №72/08.04.1994г.(отм) и пар.1, счита, че за размерът на дължимата лихва съществува законово ограничение, с оглед разпоредбата на чл.9 ЗЗД - с въведен от законодателят социален критерий-добрите нрави. С оглед даденото в ТР №1/2009г. от 15.06.2010г. на ВКС, ОСТК тълкуване на понятието добри нрави(неписани и несистематизирани морални правила без конкретика), в които е въплатен принципа на справедливост, задължаващ субектите на правото да се ръководят от тях, общоприети и утвърдени в обществото. Ответникът счита, че въпреки тяхната абстрактност законът им придава правно значение, защото правната последица от тяхното нарушаване е приравнена с тази на противоречието на договора със закона(чл.26, ал.1 ЗЗД). Дава пример с противоречащи на добрите нрави сделки, при които неравноправно се третират икономически слаби участници в оборота, използва се недостиг на материални средства на един субект за сметка на облагодателствуване на друг и пр. Като израз на подобно нарушение на добрите нрави се сочи уговарянето на възнаградителна лихва, надвишаваща трикратния размер на законната лихва, а когато възнаградителната лихва е уговорена по обезпечен и по друг начин заем (ипотека, залог,) противно на добрите нрави е нейният размер да надвишава 6 пъти, размер на законната лихва. Нищожни според ответника са и анекси №1, 2, 3, 4, 5, 6 и 7 касаещи лихвата по отсрочени плащания. В

съответствие с изложеното е искане за отхвърляне на исковата молба и заплащане на деловодни разноски. Доказателства не са посочени. Сочи се съдебна практика: решение №906/30.12.2004г. по гр.д.№1106/2003г. на ВКС, II г.о, решение №378/18.05.2006г. по гр.д.№315/2005г., на ВКС II г.о, решение №1270/09.01.2009г. по гр.д.№5093/2007г. ВКС, II г.о, определение №901/10.07.2015г. по гр.д.№6295/2014г. ВКС, IV г.о.

Съдът след като прецени доказателствата по делото, доводите и възраженията на страните по отделно и в тяхната съвкупност при условията на чл.235 ГПК приема за установено следното:

Видно от намиращо се в изисканото и приложено сред материалите по делото гр.д.№954/2021г. е, че *** е подал заявление - заявлението е постъпило в съда на 14.05.2021г. за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 ГПК срещу ***, ЕИК ** за суми, както следва: 29 820.00 лв, главница, както се претендира и заплащане на лихва . възнаградителна, договорна за суми, както следва: 11319.70 лв., начислена за периода 28.11.2012г.- 14.05.2021г.В заявлението в поле 14 е визирана, като дължима и държавна такса 822.79 лв и юрисконсултско възнаграждение 50.00 лв.

На 17.05.2021г. е издадена заповед №69 за незабавно изпълнение на парично задължение, за заплащане от длъжника ***, ЕИК ** в полза на *** на суми, както следва: 29 820.00 лв – главница, 11 319.70 лв.- договорна лихва за периода 28.11.2012г.- 13.05.2012г., законна лихва от датата на подаване на заявлението 14.05.2021г. до окончателното заплащане у 822.79 лв – платена държавна такса и 50.00 лв- юрисконсултско възнаграждение.

На 24.03.2022г. Г.Н.М., като *** е получил съобщение ведно с издадената заповед за изпълнение №69/17.05.2021г. На 21.04.2022г. е подадено възражение срещу издадената заповед за изпълнение.

*** е получил съобщение за подаденото възражение на 12.05.2022г., в законоустановения едномесечен срок на 07.0.2022г. е подадена исковата молба, по която е образувано настоящото дело.

На 23.11.2012г. в гр.С., между ***, като кредитор и *** ,ЕИК **, А.В.Б. – земеделски производител е сключен договор с предмет:*** предоставя кредит за животновъдите за отглеждане на селскостопански животни(крави, биволици, овце – майки и кози – майки).Кредитът е предоставен за отглеждане не по малко от 10 бр. крави, 5 бр. биволици, 50

бр. овце – майки и 50 бр. кози – майки, като за удостоверяване броя на животните е предвидена проверка в Интегрираната система за администриране и контрол (ИСКА), -за регистриран брой животни в Системата за идентификация на животните и регистрация на животновъдни обекти на БАБХ, при следните плащания – за крави и биволици по 210 лв. на брой, за овце майки и кози – майки по 35 лв. за брой.

В т.1.4. от Договора е постигнато съгласие, за възстановяване предоставения кредит в срок до 29.11.2013г., заедно с годишев лихвен процент от 6%.Допълнително във връзка с лихвата е уточнено, че тя не може да бъде по – малка от референтния лихвен процент за България, определен от Европейската Комисия, приложим към датата на падежа по договора.1.5 Отдел „ПСМП“, превежда кредита по банковата сметка на земеделския производител в срок до 3 работни дни: след подписване на договора от изпълнителния директор и земеделския производител (в случаите на обезпечаване на кредита с банкова гаранция, запис на заповед и залог на парична сума). 1.5.2 – след представяне от земеделски производител на документ, удостоверяващ първи по ред особен залог/ и/ или учредяване на ипотека върху недвижимо имущество.За удостоверяване на горното, към досието се прилагат, документите по Раздел I ,т.6.5 и т.7.1 , б“г“ и „д“ от Указанията.В т.21. от договора е посочен общ размер на кредита 29 820.00 лв, който се усвоява еднократно чрез превод по банковата сметка на земеделския производител, посочена в т.1.5.2 , като задължението възниква след сключване на Договора, учредяване на предвидените в него обезпечения, предоставяне на всички изискуеми документи по Указания за предоставяне на кредита.

По делото е представено бюджетно платежно нареждане за сума 29820.00 лв, в превод от ОД на *** в полза на *** и основание за плащане ЦК – фупраж 2012г.

Не се твърди неизпълнение според предвиденото в раздел III – т.3.1.1, 3.1.2 , 3.1.3 ,3.1.4, 3.1.5, 3 .1 6 от Договора, поради което съдът не обсъжда съдържанието на Договора в тази връзка.

На 18.03.2014г. (В срока по договора – 29.11.2014-г посочения краен срок 29.11.2013г. при дата на сключване 23.11.2013г. очевидно е нереален.) е подписан Анекс №1, към Договора с който срокът за възстановяване на

сумата се променя до 25.11.2014г. В т.3 – лихвата по разсрочване на анекса е определена в размер на 4.5% , но не по – малко от референтния лихвен процент за Р.България, приложим към датата на сключване на Анекса. В т.5 са договорени видове обезпечения – първа по ред ипотека върху недвижимо имущество, първи по ред особен залог върху машини и съоразения, първи по ред особен залог върху животни, залог на парична сума, банкова гаранция или запис на заповед(за кредити за овце и кози – майки, в размер на 20 000 лв, за кредити за крави и биволици в размер до 30 000 лв или до 50 000 лв., при кандидатстване за различни видове животни. Останалите клаузи за останали непроменени.

Следва нов Анекс №2/12.01.2015г. между ***, и *** с който на основание т.51 от Договора и решение на Управителния съвет на *** (Протокол №69/31.10.2014г) за кредити предоставени през 2012г.) за разсрочване издължаване на кредита е постигнато съгласие за следното: I .т.3.1.6 от Раздел III “Задължения на кредитополучателя“ по Договора, се променя както следва: „Кредитополучателят се задължава да възстанови на *** чрез съответния отдел „ПМЗСМП“, на Фонда, предоставения кредит по т.2.1, в срок до 25.11.2015г. По т.2 – разсрочва дължимата лихва по Договора, начислена до 25.11.2014г. в срок до 25.11.2015г. В т.3 е посочено, че лихвата от анекса се начислява от 26.11.2014г. до датата на издължаване. Предоговорени са същите обезпечения. Потвърдено е действието на останалите клаузи от Договора.

С дата 26.07.2016г.е Анекс №3 към Договор за кредит №10/535895/00218/23.11.2012г. между *** и ***, в т.1 от който – т.1 от анекс 2 от 12.01.2015г. към Договор №10/535895/00218/23.11.2012г. се променя като се променя СРОКА ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ на получения кредит – определен до 25.11.2016г. В т.2 – отсрочва дължимата лихва по Договора, начислена до 25.11.2015г. в срок до 25.11.2016г. В т.3 – Лихвата по отсрочването с анекса е определена на 4%, но не по – малко от референтен лихвен процент за РБългария, приложим към датата на сключване на анекса. В т.4 – лихвата по т.3 от анекса, за периода от 26.11.2015г. до датата на издължаване. В т.5 от Анекс №2 от 12.01.2015г.- се предоговорени обезпечения идентични с тези по предходните договори и анекси.

С дата 26.09.2017г. Анекс №4, в т.1 – промяна на т.1 от Договора, по

следния начин: „Кредитополучателят се задължава да възстанови на ***, чрез съответния отдел „ПМСМП“, на Фонда, предоставения кредит в срок до 27.11.2017г. В т.2- отсрочва дължимата лихва по Договора, изчислена до 25.11.2016г. в срок до 27.11.2017г. Лихвата по отсрочването с анекса е определена на 4%, но не по – малко от референтния лихвен процент за Р.България, приложим към датата на сключване на Анекса. В т.4 – лихвата по т.3 от анекса е начислена от 26.11.2016г. до датата на издължаване. 5. В т.5 от Анекс №3, са преповторени обезпечения, по вид и за суми, така както са посочени в първоначалния договор и предходно цитираните Анекси. Изрично е отразено, че дължимия кредит обезпечава върху дълга 110%.

Анекс №5 към Договор за потребителски кредит №10/535895/00218/23.11.2012г. е с дата 25.01.2018г. В т.1 - промяна на срока за възстановяване на сумата, посочен в т.1 от Анекс №4 , до 27.11.2018г. В т.2 – отсрочва дължима лихва по договора, начислена до 27.11.2017г. в срок до 27.11.2018г. В т.3 – лихвата по отсрочване в размер на 4% но не по – малко от референтния лихвен процент за РБългария приложим към датата на сключване на Договора. В т.4 – лихвата по т.3 се начислява от 28.11.2017г. В т.5 са предоговорени обезпечения. Налице е и уточнението, че дължимия кредит следва да бъде обезпечен в размер на 110%.

Анекс №6 към Договор за потребителски кредит №10/535895/00218/23.11.2012г. е с дата 25.09.2019г. В т.1 - промяна на срока за възстановяване на сумата, посочен в т.1 от Анекс №4 , до 27.11.2019г. В т.2 – отсрочва дължима лихва по договора, начислена до 27.11.2018г. в срок до 27.11.2019г. В т.3 – лихвата по отсрочване в размер на 3.6% но не по – малко от референтния лихвен процент за РБългария приложим към датата на сключване на Договора. В т.4 – лихвата по т.3 се начислява от 28.11.2017г. В т.5 са предоговорени обезпечения. Налице е и уточнението, че дължимия кредит следва да бъде обезпечен в размер на 110%.

Последния анекс – допълнително споразумение №7/13.12.2019г. в няколко подточки обективира следните постигнати съглашения – договорки:

1. В т.1 от Анекс №6 от 25.02.2019г., към Договор №10/535895/00218/23.11.2012г. се променя, както следва“ Кредитополучателят се задължава за възстанови на *** чрез съответния отдел „ПМСМП“ на Форна, предоставения кредит в срок до 27.11.2020г. В т.2 – отсрочва се дължимата лихва по

Договора, изчислена до 27.11.2019г. в срок до 27.11.2020г. В т.3 – лихвата по отсрочването с настоящия анекс в размер на 3%, но не по – малко от референтния лихвен процент за Р.България, приложим към датата на сключване на Договора. В т.4 Лихвата по т.3 от анекса се начислява от 28.11.2019г. до датата на издължаване. В т.5 – предоговорени обезпечения както в предходния договор. Както и в останалите анекси е декларирано, че дължимият кредит следва да бъде обезпечен в размер на 110% върху дълга – главница и лихва към 27.11.2020г.

На 08.12.2020г. е изведена покана за Доброволно изпълнение зх.№01-100-6500/40 до Г.Н.М.. Поканата касае сума 29 820.00 лева – главница, ведно с дължима лихва в размер на 9844.67 лева, въз основа на подписаните анекси, и 91.12 лева, - лихва, считано от 28.11.2020г. до датата на издължаване. Поканата е връчена на М. на 28.11.2021г. получена от М.М..

От заключение с вх.№5004/19.12.2022г., изготвено от вещото лице Й. Г., следва, че размерът на дължимата лихва за забава върху главница 29 820.00 лв за периода от 27.11.2012г. до 14.05.2021г. на база договорените изменения в размер на лихвения процент и срока на действие на договора възлиза на 9866.70 лв, а размерът на дължимата лихва за забава върху главницата 29 820.00 лева за периода 28.11.2020г.- 14.05.2021г. възлиза на 1391.60 лв. Дължимата лихва за забава за периода от 15.0.2021г. до 07.02.2022г. в размер на 3 222.22 лева. От обясненията на вещото лице не може да се направи извод, за друг размер на дължимите суми.

При така установените по делото факти съдът намира предявените иски с правно основание чл.422, ал.1 ГПК вр. с чл.79, ал.1 и чл.240, ал.1 ЗЗД и чл.12, ал.2 т.1 б. “б” и ал.7 от Закона за подпомагане на земеделските производители и по чл.422, ал.1 ГПК вр. с чл.86, ал.1 ЗЗД за основателни. Съгласно действащата към датата на сключване на договора редакция на разпоредбата на чл.12, ал.7 от Закона за подпомагане на земеделските производители – ДВ бр.108/2006г. отношенията между фонда и получателите на кредити, субсидии и гаранции, както и между фонда и лицата, ползващи се от други негови услуги, се уреждат с договори. Към момента е законът определя договорите, като административни, но липсва разпоредба, която да определя, като административни сключените по – рано договори.

При издадена заповед за изпълнение на вземане за парична сума и подадено в срок възражение срещу заповедта, заявителят следва да предяви иск за установяване съществуване на вземането, като условие заповедта да бъде поставена в изпълнение. При съвпадение на сумите, за които е издадена заповедта за изпълнение – главница 29 820.00 лв., договорна, възнаградителна лихва 11 319.79 лв., дължима за периода от 28.11.2012г. до 13.05.2021г., законна лихва от дата на подаване на заявлението в съда – 14.05.2021г. следва извод за допустимост на предявения иск, субсумиращ се в хипотезиса на чл.422, ал.1 ГПК. Подаденото в срок възражение срещу издадената заповед за изпълнение е допълнителен аргумент в подкрепа на същия извод. Вземането се основава на договор №10/535895/00218 за предоставяне на кредит на животновъдите за отглеждане на селскостопански животни (крави, биволици, овце – майки, кози – майки). Сумата е получена от ответника – доказателство за получаването и следва от подписаните допълнителни споразумения, с които се променя размера на дължимата лихва и срока за връщането и – по аргумент от противното, при неполучена сума не би било подписано споразумение около 1 години и половина след получаването и, с което да се уговоря друг срок за връщане на сумата и плащане на лихва в различен размер. Предоставянето на средства на лицата по чл.11, ал.2 т.1 и ал.3 регистрирани земеделски производители и други лица, както и изпълнението на други функции, когато необходимо е е допустимо, с оглед цитираните разпоредби. Предоставянето на средства за отглеждане на животни е в съответствие не в противоречие със законови норми – чл.12, ал.1 т.9 от Закона, в това число изграждане на пазари на едро, тържища и пазари на производители. За получаване на сумата свидетелства и представеното платежно нареждане, касаещо същата сума, преведена от *** в полза на ответника.

Този договор удовлетворява законоустановеното изискване при предоставяне на кредит на земеделски производител това да става въз основа на договор – чл.12, ал.7 (според актуално към 23.11.2012г. съдържание). С оглед съдържанието на поетите от страните въз основа на договора задължения то следва, че по същество сключеният между тях договор е договор за заем. В чл.240, ал.1 ЗЗД договорът за заем е определен, като договор при който, заемодателят предава в собственост на заемателя пари или други заместими вещи, а заемателят се задължава да върне заетата сума или вещи от същия вид, количество и качество. В ал.4 е посочено, че ако не е уговорено друго, заемателят трябва да върне заетите пари или вещи в течение на един месец от поканата. Договорът за заем е реален такъв, действието му е обусловено от съгласие за предоставяне в заем на пари и предаване на сумата

на заемополучателя срещу поето задължение да бъде върната, като ако не е уговорен точния момент на връщането ѝ, вземането за връщането става изискуемо след изтичане на един месец от поканата за връщане.

Възражението, че сумата не е получена от ответника се опровергава с оглед на последвалите основния договор споразумения – анекси, които недвусмислено съдържат и признание, че сумата е получена и с оглед отразеното в посоченото преводно нареждане. Въз основа на чл.1.4 от Договора тази сума е следвало да бъде върната до 29.11.2013г., не е върната и след 27.11.2020г., крайния срок за връщането и с оглед продължаване на срока с допълнителните анекси. На основание чл.79, ал.1 ЗЗД ответникът следва да върне на ищеца, да възстанови получената сума. Според договора сумата не е била предоставена безвъзмездно а при условие за връщането и.

Що се отнася до дължимата лихва, съдът намира за необходимо да отбележи, че забрана за уговаряне плащане на лихви при този вид договори, независимо, че имат специална цел, а именно с оглед подпомагане на земеделските стопани, включително земеделските производители; прилагането на мерки за стимулиране на износа и за регулиране на вноса и износа на земеделски продукти и др. в специалния закон липсва. Липсва такава и в останалите нормативни актове – съдържащи обща уредба на материята касаеща кредитирането – ЗЗД, ТЗ. Предвид факта, че сумата е получена, на основание чл.240, ал.2 ЗЗД и съдържанието на договора, лихва принципно е дължима - заемателят дължи лихва само ако това е уговорено писмено. Това разпореждане не се отнася до банките. Съществено в случая, дали е дължима лихва за целия исков период. Като се има предвид, че първоначалния договор е със срок до 29.11.2014г(като юридически факт, настъпил на 23.11.2013г.- очевидно става въпрос за фактическа грешка и не може да се приеме, че той е със срок на действие от 6 дни до 23.11.2014г), то дължима е и лихва за периода до 25.11.2014г. на основание Анекс I№1 от 18.03.2014г. – с този анекс срока за възстановяване на сумата и заплащане на лихва, са определени до 25.11.2014г, определена в по – нисък размер на 4.5%. Последвалия анекс №2 обаче е сключен след 25.11.2014г. - 12.01.2015г. със срок на действие до 25.11.2015г. и лихва 4%, а по следващия Анекс №3 на 26.07.2016г., задължението е отсрочено до 25.11.2016г., лихвата е определена на 4%, след което е Анекс №4 от 26.09.2017г. с който задължението е отсрочено да 27.11.2017г, лихвата е определена на 4%, и останалите които също са подписани след изтичане на срока на действие на предходния, с изключение на договорения срок за плащане на лихва по последния анекс. Поради липса на възражения в тази посока съдът приема, че лихва е дължима за целия исков период(в противен случай би била дължима договорена лихва в уговорения размер до изтичане на срока по първото допълнително споразумение, а за останалия период обезщетение за забава в размер на законната лихва). Съдът не намира пречка с оглед съдържанието на чл.12 и сл. от ЗПП – в най- лошия случай разгледаните анекси всъщност представляват отделни договори, при наличие на решения на Управителния съвет(за наличието на решение спор

между страните няма). Съдът не обсъжда представеното решение от заседание на УС, съгласно протокол №189 от 02.03.2022г.

С оглед заключението на вещото лице Г. искът за заплащане на главница е доказан по размер за претендираната сума 29 820.00 лв., дължима възнаградителна (договорна лихва) за периода 28.11.2012г. до 13.05.2021г. в размер на **9 866.70 лева**, за периода от 26.11.2012г. до 27.11.2020г. и обезщетение за забава, законна лихва, за сума 1391.60 лева, за периода от 28.11.2020г. до 14.05.2021г. и считано от 15.05.2021г. до 07.06.2022г. - **3 222.22 лева**. От момента на изтичане на срока за възстановяване на получената сума – ответникът придобива статут на длъжник по парично вземане, като в този случай на основание чл.86, ал.1 ЗЗД върху дължимата сума се начислява обезщетение за забава. Специалист – счетоводител е изчислил размера на дължимите суми, съдът няма основание да се съмнява във верността на изчисленията поради което ще присъди суми в определения със заключението на вещото лице размер, що се отнася до претендираната възнаградителна лихва 9 866.70 лева и в претендирания размер по – нисък от посочения в заключението на вещото лице – съответно 3222.22 лв-3180.80 лв В "поправената искова молба" се съдържа искане за заплащане на мораторни лихви за 1391.60 лв за периода от 28.11.2020г. до 13.05.2021г., поради което съдът не присъжда такива.

На основание чл.8 от ЗЗД -договорът е съглашение между две или повече лица, за да се създаде, уреди или унищожи една правна връзка между тях. Съгласно чл.20а от ЗЗД -договорите имат сила на закон за тези, които са ги сключили. Договорите могат да бъдат изменени, прекратени, разваляни или отменени само по взаимно съгласие на страните или на основания, предвидени в закона. На основание чл.26, ал.1 ЗЗД – договорите, които противоречат на добрите нрави са нищожни. На основание чл.26, ал.1 ЗЗД - нищожни са договорите, които противоречат на закона или го заобикалят, както и договорите, които накърняват добрите нрави, включително и договорите върху неоткрити наследства. Според ал.2 - нищожни са и договорите, които имат невъзможен предмет, договорите, при които липсва съгласие, предписана от закона форма, основание, както и привидните договори. Основанието се предполага до доказване на противното. Според чл.26, ал.4 ЗЗД - нищожността на отделни части не влече нищожност на договора, когато те са заместени по право от повелителни правила на закона или когато може да се предположи, че сделката би била сключена и без недействителните части.

 Според чл.27 от ЗЗД - договорите, сключени от недееспособни или сключени от техен представител без спазване изискванията, установени за тях, както и договорите, сключени при грешка, измама, заплашване или крайна нужда са унищожаеми.

На основание чл.31 ЗЗД - унищожаем е договорът, сключен от дееспособно лице, ако то при сключването му не е могло да разбира или да ръководи действията си.

Унищожението на такъв договор не може да се иска след смъртта на лицето, освен ако преди смъртта е било поискано поставянето му под запрещение или ако доказателството за недееспособността произлиза от същия договор.

Според чл.33 ЗЗД - унищожаем е договорът, сключен поради крайна нужда при явно неизгодни условия. Съдът може да унищожи такъв договор изцяло или само за в бъдеще. Унищожение не се допуска, ако другата страна предложи да отстрани ощетяването. Правото да се иска унищожение се погасява в едногодишен срок от сключването на договора. Унищожението поради крайна нужда не засяга правата, придобити от трети лица преди вписването на исковата

Според чл.1 т.1 от ТЗ - търговец по смисъла на този закон е всяко физическо или юридическо лице, което по занятие извършва някоя от следните сделки.

На основание чл.1, ал.3 ТЗ за търговец се смята и всяко лице, образувало предприятие, което по предмет и обем изисква неговите дела да се водят по търговски начин даже ако дейността му не е посочена в ал. 1.

На основание чл.297 ТЗ - Търговска сделка, сключена между търговци, не може да се унищожава поради крайна нужда и явно неизгодни условия.

Житейски и юридически с оглед съдържанието на закона, договор сключен в противоречие с добрите нрави, би бил рядко явление – поначало с императивни правни норми законодателят е ограничил възможността за договаряне, в противовес със значими интереси. С останалите уредени хипотези, част от тях обусловящи унищожаемост на сделката, са обхванати възможните случаи на договаряне, при крайно неблагоприятни за една от страните в преговорите резултат. На фона на съществуващите законодателни решения в практиката, противоречието с добрите нрави се разглежда като поведение, което ярко се откроява на фона на разбиранията и убежденията на мнозинството, относно етическото съдържание на конкретната постъпка, при приемането, че тази преценка се прави в зависимост от утвърдените в обществото морални норми. Становището на настоящия докладчик във връзка с преценката на сделките по този критерий е обусловена от гореказаното, досежно уредените на база натрупания опит, законодателните решения в случаи на сериозно засягане на имуществената или неимуществената сфера на даден правен субект и като разбиране за такова поведение, открояващо се ярко и формиращо несъмнително убеждение у лица от всякакви социални групи, за несъвместимост на стореното с установения модел на поведение и разбиранията на мнозинството, относно дължимото поведение в подобни случаи при съблюдаване на неписаните морални и етически , неписани правила. Като пример за такава сделка съдът намира Договор за покупко – продажба на новородено, Договор за предоставяне под наем на жилище от родители на малолетен или непълнолетен и др, Договор за застраховка „живот“ на смъртно болен и пр. Когато иначе дееспособно лице договаря в своя вреда – може да се приеме унищожаемост на сделката, договарянето на лихва в прекомерен размер разкрива такива характеристики. Съществено в

случая обаче е, че ответникът е договарял, в качеството на Търговец – унищожаемост на сделка, сключена от търговец поради крайна нужда и явно неизгодни условия законът не допуска. С оглед известната и на съда съдебна практика, според която при прекомерност на договорена възнаградителна лихва се приеме, че клаузата противоречи на добрите нрави, съдът намира за необходимо да отбележи, че известните му решения не касаят търговци, а лица намиращи се в неравнопоставено, неравностойност от гледна точка на тяхната информираност и материално състояние положение, сделки насочени към задоволяване на обикновени битови потребности – докато в разглеждания казус ответникът е действал, като търговец. Търговците не могат да се ползват от защита предоставена със Закона за защита на потребителите – проекция всъщност на договаряне в отклонение от утвърдените етични правила и норми. Годишна лихва в размери на 6%, и 4% не надхвърля фрапантно приложимия за исковия период размер на законната лихва, определен с **ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 100 на МС от 29.05.2012 г. за определяне размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута – ДВ бр.42/2012г., ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 426 на МС от 18.12.2014 г. за определяне размера на законната лихва по просрочени парични задължения Обн.ДВ бр.106/23.12.2014г., в сила от 0.01.2015г.** – член единствен - определя годишния размер на законната лихва, за просрочени задължение, както следва: за задължения в левове – основния лихвен процент за БНБ, в сила от 01 януари, плюс 10 %. Очевидно лихва от 6, 4 % не е по – висока от 10+. За сравнения при главница 29820 лева при лихва 4% - дължимата лихва за 1 година, възлиза на сума за 1192.80 лева, а при дължима лихва 14% на 4174.80 лева. При договор за срок от 7 години лихвата би била 7x1192.80 лева.

На основание чл.86, ал.1 ЗЗД сумата 29820.00 лв, следва да бъде присъдена ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда до окончателното изплащане.

На основание т.11г. от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК - съдът, който разглежда иска, предявен по реда на [чл. 422](#), респ. [чл. 415](#), [ал. 1 ГПК](#), следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство. С оглед изхода от спора и разпоредбата на чл.78, ал.1 ГПК на ищеца следва да бъдат присъдени разноски с оглед уважаване на исковата молба за суми, както следва: от внесени 822.79 лв. платена държавна такса заповедно производство и 50.00 лв. юрисконсултско възнаграждение - 844.99 лв, от внесени 872.79 лв- държавна такса, 182.40 лв- разноски за възнаграждение за вещо лице, и юрисконсултско възнаграждение за настоящото производство, определено на основание чл.25, ал.1 от НПП вр. с чл.37 от ЗПП за сума възлизаща на 200.00 лв (толкова колкото са посочени в списъка на разноски) - 1296.48 лв.

Водим от горното и на основание чл.235 ГПК, съдът

РЕШИ:

Признава за установено на основание чл.415, ал. ГПК вр. с чл.422, ал.1 ГПК вр.с чл.240, ал.1 ЗЗД вр. с чл.12, ал.2 т.1 б.“б“ и ал.7 от Закона за подпомагане на земеделските производители (ДВ бр.108/2006г) и чл.86, ал.1 ЗЗД в отношенията между **, БУЛСТАТ ** със седалище и адрес на управление *****, представляван от изпълнителния директор В.Г. и ***, ЕИК ** с адрес *****, ЧЕ СЪЩЕСТВУВА ВЗЕМАНЕ в полза на ***, БУЛСТАТ ** от ***, ЕИК ** с – за сумите, както следва: 29820.00ва – главница, представляваща предоставен и невърнат кредит(заем) по Договор №10/535895/00218 ат 23.11.2012г., за предоставяне на кредит на животновъдите за отглеждане на селскостопански животни/ крави, биволици, овце- майки и кози – майки; сумата 9 866.70 лв – дължима възнаградителна лихва, договорна лихва върху заетата сума, начислена за периода от 26.11.2012г. до 27.11.2020г., законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение – 14.05.2021г. до окончателното изплащане, сума 3180.80 лв., законна лихва за забава начислена за периода от 14.05.2021г. до 07.06.2022г, лихва за забава върху вземането за периода от 28.11.2020г. до 13.05.2021г. в размер на 1375.03 лв,

ОТХВЪРЛЯ, КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН искът с правно основание чл.415, ал.1 ГПК вр. с чл.422, ал.1 ГПК вр. с чл.240, ал.1 ЗЗД вр. с чл.12, ал.2 т.1 б.“б“ и ал.7 от Закона за подпомагане на земеделските проиводители(ДВ бр.108/2006г) , предявен от ***, БУЛСТАТ **, със седалище и адрес на управление ***** срещу ***, ЕИК ** с адрес *****, в частта за признаване дължимостта на суми, за разликата над ***, ЕИК ** с адрес *****,до претендираните с исковата молба – над 9 866.70 лева до 11 319.70 лв, договорна лихва за периода от 28.11.2012г. до 13.05.2021г.

ОСЪЖДА ***, ЕИК ** с адрес ***** да заплати на **, БУЛСТАТ ** със седалище и адрес на управление ***** представляван от изпълнителния директор В.Г. сумата 881,34 лева сторени разноси в производството по ч.гр.д.№847/2019г. по описа на Кюстендилския районен съд и сумата 1288,99 лева, сторени разноси за производството по т.д.№60/2020г. по описа на КнОС.

Решението подлежи на обжалване от страните с въззивна жалба пред Софийския апелативен съд в 2 – седмичен срок от връчването му на същите.

Съдия при Окръжен съд – Кюстендил: _____